

нѣжъ връхъ несвѣсный си баца и пригърна го. Отъ нейно-то измѣнено лице и дрехы, старецъ-тъ никакъ не можеше да ся усѣти да ли е това дъщеря му или не. Василь и Петръ пристигнахъ на время; тѣ хвлезохъ polegичкж безъ да ги нѣкой види и застояхъ ся прави отзадъ.

Старецъ-тъ, изгубенъ и слисанъ, не вѣрваше да ль е това истина, или му ся привижда нѣщо.

Тѣйко, извика Станка кото видя, дѣто баца й ѣхъ глѣда очюденъ, защо мълчишь, не мя ли познавашъ? Тейко! азъ съмъ азъ, и съмъ при васъ. И ты Стоенчо мя глѣдашь и ся чудишь. Погрознело-то, издраскано-то това момиче е Станка; Станка изгубена, нѣ сега вечъ намѣрена....

Станка пригърна Стоенча: гласъ ся не чува, очи що глѣдаты тукъ, сичкы-тѣ пълни съ слъзы ронятъ ги изгобилно. Старецъ-тъ дигна глава да види да ли не е това насънѣ... нѣ още.... той видя Василя и Петра, исправени до него и расплакани отъ милость.

—О! това не е сънь: Василь, Петръ, Неда, Станка сичкы, сичкы тукъ! Жельо! защо... О Боже! благодаря ти... дѣца!.....

Сега сичкы-тѣ поколеничели около стареца; сичкы ся пригржцахъ, цѣлувахъ, плацахъ и ся утѣшавахъ; нѣ не бѣше минута за утешеню.....

Доволно время ся мина и радостный плачъ отъ шесть злощастны, а сега щастливы лица не